

Sygn. akt VII U 708/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w pracy

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z dnia 9 marca 2016 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15 grudnia 2014 r. od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r.,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. na rzecz K. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

K. S. w dniu 1 kwietnia 2016 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 9 marca 2016 r., znak: (...). Odwołujący zaskarżył decyzję w całości i wniósł o jej zmianę poprzez ustalenie, że przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, iż z uwagi na doznany uraz, wymaga on nadal leczenia oraz podlega rehabilitacji, którą zmuszony jest opłacać z prywatnych środków (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 kwietnia 2016 r. wniósł o jego oddalenie w trybie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w dniu 1 marca 2016 r. Komisja Lekarska ZUS nie ustaliła

u wnioskodawcy niezdolności do pracy. Z uwagi na powyższe, Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 9 marca 2016 r. odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k. 3 a. s.).

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2016 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy na okoliczność ustalenia, czy ubezpieczony jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy niezdolność ta powstała

w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 15 grudnia 2014 r. oraz, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli tak, to na jaki okres (k. 15 a. s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 19 września 2016 r. powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskiej wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy (k. 31 a. s.).

Postanowieniem z dnia 30 września 2016 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy innego niż M. G. na okoliczności tożsame, jak w postanowieniu z dnia 17 czerwca 2016 r. (k. 33 a. s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 5 stycznia 2017 r. nie wniósł uwag do opinii biegłego sądowego (k. 64-66 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. – będąc zatrudnionym w ramach umowy zlecenia przez firmę (...) jako monter instalacji elektrycznej doznał wypadku przy pracy w dniu 15 grudnia 2014 r. Na skutek upadku z drabiny ubezpieczony doznał urazu w postaci złamania głowy kości promieniowej (okoliczności bezsporne).

K. S. w dniu 18 stycznia 2016 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r.).

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 15 lutego 2016 r. stwierdził, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 października 2016 r. w związku z wypadkiem przy pracy, z datą powstania początkowej całkowitej niezdolności do pracy w dniu 15 grudnia 2014 r. (k. 75 a. r.).

Organ rentowy w piśmie z dnia 16 lutego 2016 r. podniósł wadliwość powyższego orzeczenia i przekazał sprawę do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS (k. 76 a. r.).

W oparciu o powyższe Komisja Lekarska ZUS wydała orzeczenie z dnia 1 marca 2016 r., zgodnie z którym zmieniła treść orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i uznała odwołującego za zdolnego do pracy (k. 77 a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wydał zaskarżoną decyzję w dniu 9 marca 2016 r., znak: (...) odmawiającą ubezpieczonemu przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Organ rentowy wydając decyzję odmowną, powołał się na stanowisko zawarte w orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 1 marca 2016 r. (k. 82 a. r.).

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w oparciu o sporządzone opinie przez biegłych sądowego z zakresu ortopedii ustalił, że u ubezpieczonego rozpoznano stan po zwichnięciu łokcia prawego ze złamaniem głowy kości promieniowej oraz pourazowy przykurcz stawu. Analiza dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie pozwalały stwierdzić, że badany jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia 15 grudnia 2014 r. do dnia 31 marca 2017 r. w związku z wypadkiem przy pracy. Powodem niezdolności jest znaczny pourazowy przykurcz stawu łokciowego prawego u pracownika fizycznego (k. 22-23 i 57 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i w aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych sądowych. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał

je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego i bezpośrednie badanie przez lekarzy, którzy posiadają bogatą wiedzę medyczną oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawcy. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 9 marca 2016 r., znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15 grudnia 2014 r. jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zważył, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1242) zwanej dalej „ustawą”. Przy czym w sprawie nie było sporne, iż ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy. Oś sporu wyznaczało ustalenie okoliczności, czy odwołujący po zaistniałym wypadku przy pracy w dniu 15 grudnia 2014 r. jest niezdolny do pracy zarobkowej.

Stosownie bowiem do art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera natomiast przepis art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t.), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 13 w/w ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004 r., Nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd dysponując tak zgromadzonym materiałem dowodowym, a przede wszystkim mając na uwadze dostępną dokumentację medyczną, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych celem ustalenia stanu zdrowia odwołującego. Sąd zważył, iż opiniujący w sprawie biegli sądowi z zakresu ortopedii uznali, iż odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną

do pracy. Sąd na potrzeby niniejszej sprawy dokonał rozważań dotyczących wszystkich opinii sądowych i doszedł do przekonania, że opinie są jednoznaczne i pozwalają określić predyspozycje odwołującego do wykonywania pracy. W toku postępowania Sąd dwukrotnie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z ortopedii. Biegli sądowi ww. specjalności prawidłowo wykonali swoje czynności, a treść oraz wnioski zawarte w opiniach w sposób niebudzący wątpliwości Sądu zostały zredagowane. Analizując zgromadzony materiał dowodowy, Sąd ustalił, że odwołujący wykonywał w ramach umowy zlecenia na rzecz podmiotu działającego pod nazwą (...), instalacje elektryczne. Wypadek miał miejsce w dniu 15 grudnia 2014 r. Jak wynika z dokumentacji lekarskiej, u ubezpiezonego w dalszym ciągu występują objawy związane z ograniczeniami w możliwościach ruchowych prawego stawu łokciowego. Sąd mając na uwadze doświadczenie życiowe niewątpliwie doszedł do przekonania, iż odwołujący nie jest w stanie w sposób prawidłowy wykonywać czynności związanych z pracą zarobkową. W związku z tym zdaniem Sądu orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy mającej charakter okresowy odpowiada stanowi zdrowia odwołującego na datę wydania decyzji. Wnioski zawarte w opiniach biegłych z całą stanowczością, nie budzą wątpliwości Sądu, gdyż biegli powołani w niniejszej sprawie są specjalistami w swojej dziedzinie i posiadają doświadczenie w opiniowaniu spraw.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującemu prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1 ustawy. Świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania do nich prawa na wniosek zainteresowanego, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W związku z powyższym, wypłata świadczenia mogła nastąpić od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 sentencji wyroku w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. na rzecz odwołującego K. S. kwotę 180,00 złotych.

Zarządzenie: (...)

(...)